

אחאמיהו העשהו בתרמית עד שהביאם לידו שבוה ואפילו הכי לריך לקיים השבועה.

ויסוד השבועה הוא האומר הריני נשבע, או שתשיעו אחר והיא עונה אמן, אבל מה שמכח ידו על התורה, או על התפילין, או שאר חפץ חיכוהו ליהיום בעלמא, להמון עם לא בינות, ודבר זה מבוזר בארצות דבכרים של טעם ודעת חזרה נביאים ובחזקים הרמז "ש"ע בספר נודע ביהודה חלק י"ד סימן ע"א אשר חזרו מורינו ורבינו הגדול נ"ע, ולא הכיח דבר קטן וגדול שם הוא, ועליו חזן להוסיף וקשה עליו להעתיקו כי הוא בתכלית האריכות, ובקשת משם ומלאת.

ודי באימים הנזכרים בגמרא "ש"ע על שבועת הדיינים שהיא על ידי טענת ודמית בין שהיתה מן התורה בין מדבריה, וזה לשון הש"ע ח"מ סימן פ"ז כע"ף כ' משביעין אותו בכל לשון שהוא מצין, ויאימו עליו קודם שישיעוהו, ולומדים לו הוי יודע שכל העולם מודע בשעה שאמר הקב"ה לא תשא, וכל עבירות שבתורה נאמר ונקמה ופאן נאמר לא יפקה, וכל עבירות שבתורה נפרעים ממנו, וכאן ממנו וממשפחתו, ועוד שגורם ליפרע מכל ישראל, שכל ישראל ערבים זה לזה, כל עבירות שבתורה תולים בו שנים ושלשה דורות אם יש לו זכות, וכאן נפרעים מיד, דברים שאין קש ונים מכלים, שבועת שוא מכלה אותם, אמר חזי נשבע פטורין אותו, ונתן מה שטענו חזירו ואם אמר הריני נשבע, אומרים זה לזה, סורו נח מעל אהלי הרשעים האלה, ואומרים לא על דעתך אנו משביעים אותך, הלא על דעתנו ועל דעת הב"ד, ואם יש לך רמאות, יש לדיין לומר לו לפרש בשבועתו כל לך רמאות שיש לחשוב בלבו.

ואחר שצארכו שאין בזה דין חלוקה, בין הנשבע לישראל להנשבע לשאר העמים, דעת נכון נקל, אם ירדו המון עם, אשר טחן עיניהם מראות, שנושין טוס השתכות חיונים בין השבועה אשר מעבדי לעבדי, לשבועה אשר מעבדי לנזרי יחשוב בלבו ויזכיר לעצמו, ש"ע השבועה מישראל לעם אחר איננה חמורה, כישראל לישראל חזירו, באשר שמהיימון עליו ביותר, ויש לחוש שכל ידי חיוס הזה שמהמירין עליו בתחלתו סופו להקל בשבועה עמה חלילה, לכן כל משכיל שפוט בלדק נעשות המפט החד לכלם, כאשר המנהג מישראל לישראל, כן מישראל לאינו ישראל, בלי תוספת וגרעון.

ועתה הין מן הדרך להשיב את האיש, אשר רצה להמליך דבר חדש, להשביע את האיש הישראלי בספר הזוהר, כי לפי מה שצארכו בהשכחת הסדר, יש לחוש לקלקול גוף השבועה ולדך כלל האיש ההוא לנחוק וללעג באזני כל שומעיו, מן פתי הישראלי הכר לב, אשר בחזרת משה עבד ה' ישבע לשקר ובחזרת ספר הזוהר הצנייה על שכל ההנשי, לצאר ולפרש תורת ה' הים תמנעוהו נשבעת שקרי.

אח זה כתבתי לדעת האיש ההוא, שהמפר הזוהר כלו קדוש, אבל חזי אומר הריני נשבע בחזרת ה', שבספר הזוהר נמלאו כמה זיפים וקלקולים אשר הוסיפו, ועלה אחת מחלמוד צבלי הויית דלצ"י ורצ"י, קדוש יותר מכל ספר הזוהר, הנה אם אמרו חכמי החלמוד על ברייתא דלא מתנייה ב"ר חייא ור' אישיעא, מאן יימד דמחלחא היא, דלמה נשבעתה היא, וספר הזה ולחי לאו בר"ח ורצ"י אומיעא אחמר, כי כל הדורות מרשם, לא זכרו מכפר הזוהר מאומה, לא בהקין ולא בחלום כי צנה אם רמת הדבר, שהחזור הזה הוא מהתנא ר' שמעון בר יוחאי, אשר ר' יהודה הנשיא קבלם ממנו, כמבואר בהקדמת הרמב"ם לספרו יד החזק, איך לא זכר את הספר הזה בחזרוו "ס"ם משניות או בשום מקום יורף ר' יוחנן שריצר תלמוד ירושלמי חינו מחכירי בשום מקום, ורבינא ורצ"י שחזרו תלמוד צבלי מאה שנים אחר חזרו תלמוד ירושלמי, והיו סוף אמונים ולא שמו רמז בכל התלמוד מכפר הזוהר, ורצה בר נחמני שחזר דבות וסוחר טוב וכיוצא בהם הרבה לא זכרו מחזור רש"י, גם דבן סבוראי והגאונים והר"ף והרמב"ם ורש"י ורמב"ם והרמב"ן והרשב"א והר"ם והר"ט, והלכות שבעוני אבר כהן ולקט כל

המדרשית והנכילות והברייתות, כלם לא ידעו ולא ראו ממנו דבר, עד שזה קרו' לשלש מאות שנים ענו ואמרו שגלליהו ואיזהי כנסיה אשר קבלוהו בכנופים, כמו תלמוד צבלי וירושל' וז"ל הרמ"ם בהקדמתו לספר יד החזקה חבל כל הדברים שבגמרא הבבלי חייבין כל ישראל ללכת בהם, וכופין כל עיר ועיר וכל מדינה ומדינה, לנהוג בכל המנהגות שנהגו חכמי הגמרא, ולגזור גזירותם, וללכת בתקנותם האיל וכל קותם דברים שבגמרא, הסכימו עליהם כל ישראל עכ"ל ויעיין עוד "ס"ם, ואין חזי חלילה מעיל דופי ופגם בכבוד התנה הלדי ר' שמעון בר יוחאי, כי הוא היה מהכודי עליון, הנה חזי אומר לו גושפנקא דרש"י, ועזקתיה חתום עליה, וני שיש לו הוי דעת יגיד כן, שהרי נזכרו בספר הזוהר כמה תנאים וחמוריה שהיו אחר רש"י שנים רבות כמכפר והארכתי בזה במקום אחר מפי קופרים ומפי ספרים כמבואר בס' מטפחת הגאון מוה' יעב"ץ זלל"ה שגזר אומר שחלו בו ידים מאייפוס וחסד את החכם ר' משה דליון יע"י "ס"ם.

והנה מיום שנחתם ספר הזוהר, הרבה נכשלו פ"י כי כמה דברים סתומים והחומים, אשר המליאו האחרונים, להעשות בני אדם יושבי חשך השכל, לאו ודלו כמה קלקולים רבים קלקלו מאמיני הסכל, דע שצחי נצי צבור, ולחזות מרעבו דרכי מפאלניקא, וינקב פרלנק שם רשעים ירקב, וחלו דבריהם בספר הזוהר אשר בודלי לא יפורה לנדיק ר' שמעון בר יוחאי כל און.

מה טוב ומה נעים, אשר כתבתי בחזרוי קטן אשר קראתיו בשם קונטרס אלהב לוד, שנדפס בק"ק פראג הקסמך "ל" וזה לשוני שם בלו ונחזיק טובה והיות לשני מלכים גדולי אדירי לדוכנו המשובח המנוח הק"ר יא"ז ע"ף השני, ולדונקו המהולל הקיסר פראנץ השני אשר לפו והביטו בהכחמים הנפלאה, רבות רעות ושבושי דעות הסהרעפנה, מהומות והבלים המקובלים, והמה לנזקי בני האדם, נזקי הנבואות ונזקי הנפשות, ופקדו באזהרה גדולה, שלא להביט בפריקצלה בכל מדינות מלכותם הפקודה הראשונה העכס האף דעקרסט פאס"ב באוועמר 785 למכפרס והשני פאס"ב ז"ן יוני 794 למכפרס והארכתי שמה ב"ב דברים נכונים, ובעת לקצר אני לריך כי טרדותי רבו למעלה ראש, וכל מה שכתבתי הוה לפי דעתי העני, על דרך אחת לכל ההולך ישר, והליכתי למרחק טיפלתי בעבור הכרון בריאיהו הדבר אשר עפצני והמהממהתי ואחר עד עתה להשיב, הפ"ד ידיו החפץ בכבודו ומשתחוה ארצה.

ה"ק אלעזר פלעקלם

צע"ה יום ה' ט"ז כסלו תקס"ז י"ל

בן הועהק מגלין ש"ע א"ח שלי לצומי לר"ה עיני כבוד מר מחותני הגאון מוה' אלעזר פלעקלם כ"ד ראש"ד דקהלתו פה פראג המעטייה י"ץ

בכ"י הקס"ב כע"ף ג' חיו הש"ס אומר טענו בו אף כי יש צנה"ה בעצרה המהענין כי עכ"ל ב"ב צה"והי על המדינה הרע צ"ט ב"ב צ"ה המנהג שהוצרך ליהוד מהמחשבים לאכול מלד כובד הראש, כאשר זוכו הרופא, והי"ר עשרה מהענים כמו שצירי ההוא, והוריה לזרמו לכל דבר לקרות ויהלל וישאמר הש"ס ענינו דרכה צפני ענמה בין גורל לרופא, וטעמא דמלחא המרתי, דאיה כאן רובא דההענו וקיינ"ל בכל דוכתי רובו ככולו, וזאת היכא דנאמר בהדידנעי כולו מומס, כאשר הרחיב בזה הליכוי הגאון הזוהר "ל" צ"ס בקונטרס הכמיכות, וא"כ בגלון לידן דההענו רובן, וגם הוא החליל להעניות וההענה רוב היום, ויום שנחתי צקריה המורה הוא, צרור שלא ימלעו עביר כך מלקרות ויהל, ולומר דרכה ענינו צפני ענמה ובבאי הנה פה עירנו התנועעו מהגדולים על ועל הוראיה הזאת אשר הענייה לכניהם